

Contacontes Beatriz Montero

L'enrabiada de Julieta, de l'equip Edúkame

La Julieta viu amb el seu pare i la seva mare i en Bigotis, el seu hámster. Molts dissabtes al matí, el seu pare la porta al parc que hi ha prop de casa seva. És un parc amb gronxadors, tobogans i molts nens amb qui jugar. Però el que més li agrada a la Julieta és fer castells a la sorra al costat del seu hámster, Bigotis. Barregen aigua i sorra en les seves galledes, li dona uns tocs màgics amb la pala i el rasclat i aconsegueixen uns fantàstics castells de sorra.

Per això el parc és el lloc preferit d'en Bigotis i la Julieta. Però avui, la Julieta i el seu hámster Bigotis han estat jugant molta estona a la sorra. I el seu pare li ha dit:

–Hem d'anar-nos a casa.

–Com? Jo vull quedar-me una estoneta més. Ens ho estem passant molt bé.

–Però és hora d'anar-se'n, Julieta. Va, anem.

–No vull!

–Ja sé que no et ve de gust deixar de jugar, però l'estona de jugar s'ha acabat. Ens n'anem.

I la Julieta es va enfadar molt i molt i va dir:

–No, no i no!

Quan el seu pare va intentar agafar-la de la mà, la Julieta va sentir un calor molt forta a la panxa, just aquí. I la calor li va pujar pel cos i li va pujar i li va pujar... i, sense saber com, va començar a xisclar i a estrènyer així els punys. I, de sobte, el cap de la Julieta va començar a créixer... i a créixer... i a créixer... Però què estava passant? El cap se li havia inflat com un globus enorme! I va sentir que els seus peus es desenganxaven del terra i començaven a pujar una miqueta, i a elevar-se... i a elevar-se... I va surar en l'aire i va pujar cada vegada més amunt. I el hámster Bigotis estava molt preocupat per la seva amiga Julieta: cada vegada estava més enfadada i, a mesura que més s'enfadava, més se li inflava la cara. El seu pare la va mirar mentre surava, i, quan era a punt d'arribar als arbres, la va subjectar del peu perquè no seguís pujant. Uf, encara sort! Quan la Julieta va notar la mà del seu pare, va sentir alleujament, perquè li feien por les altures. I baixar dels núvols... Això sí que li feia molta por.

Amb l'ajuda del seu pare, va baixar fins al terra. I el seu cap, com per art de màgia, es va anar desinflant. I quan la Julieta va estar a terra, es va calmar una mica.

–Vaja, Julieta, t'has enfadat molt –li va dir el seu pare–. Però què t'ha fet enfadar tant?

–És que no vull anar-me'n, vull seguir jugant al parc.

–Ho entenc, Julieta, sé que t'ho estàs passant bé, però l'estona d'estar al parc s'ha acabat. Ara toca anar-nos cap a casa.

El seu pare li va donar la mà i la Julieta va començar a caminar cap a casa. Encara estava una mica enfadada. En Bigotis havia patit un esglai majúscul quan va veure la Julieta amb aquesta enrabiada. I quan va veure que el cap de la Julieta s'inflava i començava a volar, mare meva!, en Bigotis es va amagar darrere del castell de sorra. En Bigotis estava molt preocupat. Si ell s'enfadava tant alguna vegada i li entrava una enrabiada, es posaria a volar?

Ja a casa, en Bigotis va seguir preocupat. No sabia si la Julieta seguia enfadada o no, així que es va apropar a la seva amiga, va moure els bigotis del musell i li va preguntar:

–Estàs enfadada? Se t'ha passat ja l'enrabiada del parc?

–És que jo m'ho estava passant molt bé, però no volia anar-me'n, encara que també m'agrada jugar aquí a casa.

–Hauries d'haver-te vist, Julieta. Estaves vermella vermella, prement els punys, i cridaves, i el cap se't va posar així com un globus! I vas començar a volar... Quina enrabiada, Julieta!

La Julieta va mirar en Bigotis i li va preguntar si cridava molt, si estava molt enfadada. Ella havia vist una vegada un nen molt però que molt enfadat al parc. Tenia la cara vermella i plorava molt fort. La veritat és que no sabia què li passava. En Bigotis va moure el musell: «Jo em vaig espantar molt quan et vaig veure tan vermella i em vaig amagar darrere del castell de sorra. No vegis, semblaves un ogre!».

La Julieta també s'havia espantat molt, ja no volia sortir volant una altra vegada. La Julieta va anar corrent a veure els seus pares, que estaven asseguts al sofà del saló.

–Papà, avui al parc em va donar molta por sortir volant.

El seu pare li va fer una abraçada i li va dir:

–Tranquil·la, cuca, jo estava al teu costat per a ajudar-te, encara que cridaves molt fort. Però sabia que, a poc a poc, el teu empiment es calmaria.

–I em passarà una altra vegada? –va preguntar Julieta.

–Amor meu, que t'enfadis és una cosa normal. Però, per no sortir surant de ràbia, la propera vegada recorda't que l'estona de jugar al parc s'acaba. S'acaba quan ho diu el

papa o la mama i ens anem cap a casa. I recorda també que no canviarem d'opinió, encara que estiguis molt vermella i encara que flotis.

La Julieta havia après la lliçó, no volia tornar a flotar. Així que, la propera vegada, s'enfadaria solament una mica. La Julieta els va fer una abraçada molt però que molt gran als seus pares. Ara ja sabia com fer perquè el seu empipament no la fes surar i pujar fins als núvols. I tu, també t'has enfadat alguna vegada?

Si t'ha agradat aquest vídeo, fes clic a «M'agrada», comparteix-lo, deixa'm el teu comentari i subscriu-te al meu canal. Ens veiem en el proper vídeo. Fins ara!

Hi ha molts vídeos per passar-ho bé amb Contacontes Beatriz Montero. Contes infantils, contes per a adults, contes en anglès, recursos educatius, poemes, romanços, embarbussaments i molt més. No t'ho perdís.

«Fes clic sobre la imatge per a veure els vídeos. Nous vídeos totes les setmanes».